



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **J. K., a. s.**, proti žalovanému **Magistrátu města Karviná**, se sídlem Fryštátská 72/1, 733 01 Karviná - Fryštát, proti rozhodnutí ze dne 23. 3. 2005, č. j. ÚPSŘ/555/05/To, č. j. ÚPSŘ/556/05/To a č. j. ÚPSŘ/557/05/To, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 7. 2005, č. j. 22 Ca 129/2005 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 23. 3. 2005 tři rozhodnutí podle § 32 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a vyhlášky č. 326/2000 Sb., o způsobu označování ulic a ostatních veřejných prostranství názvy, o způsobu použití a umístění čísel k označení budov, o náležitostech ohlášení o přečíslování budov a o postupu a oznamování přidělení čísel a dokladech potřebných k přidělení čísel, jimiž na základě usnesení Rady města Karviné rozhodl, že budovy na pozemcích parc. č. 2962/1, 2979 a 2962/2 v katastrálním území K. označené doposud čísly popisnými 1041, 1042 a 1451 budou užívat číslo popisné celku - areálu žalobkyně - 471.

Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 21. 7. 2005 odmítl. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že žalobou napadená rozhodnutí jsou vyloučena ze soudního přezkumu, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle názoru krajského soudu se na tento druh

rozhodování nevztahuje správní řád, a tudíž proti rozhodnutím o označování budov čísla nelze podat opravné prostředky. Současně však rozhodování o tom, jakým popisným, orientačním nebo evidenčním číslem bude či nebude budova označena, resp. rozhodování o přechíslování budov nelze považovat za zásah do vlastnických nebo jiných práv žalobce, ale takové rozhodování má pouze evidenční charakter.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně především tvrdí, že sloučení předmětných pozemkových parcel není technicky možné. Způsob vedení katastru neumožňuje realizovat rozhodnutí vydaná žalovaným, neboť se jedná o samostatné budovy na samostatných parcelních číslech, jež nelze stavebně sloučit do jedné budovy ani parcely. Dále uvádí, že nebyla při rozhodování brána jako účastník řízení, neměla možnost se k připravované změně nijak vyjádřit a navíc postrádala v rozhodnutích poučení o možnosti odvolání. Žalovaný nerespektoval při svém rozhodování § 4 vyhlášky č. 326/2000 Sb. stanovící, že každá budova se označuje pouze jediným číslem popisným nebo evidenčním. Žalovaný navíc při své činnosti nepostupoval jednotně, protože změna čísla popisného se nedotkla všech objektů v areálu společnosti. Např. objekt č. p. 475, který se nachází na parc. č. 3081 v katastrálním území K. nedoznal žádné změny. Nejedná se o první nedůvodné rozhodnutí žalovaného; lze doložit obdobně vzniklou situaci, kdy žalobkyně obdržela rozhodnutí o zrušení čísla popisného 471, které je součástí sídla žalobkyně. Žalobkyně také uvádí, že samostatně stojící objekty jsou v pronájmu cizí společnosti K., spol. s r. o., která zde má své sídlo.

Dotčené objekty jsou podle názoru žalobkyně samostatně stojící, fungující a nikdy nenáležely do uzavřeného areálu společnosti. Samovolným rozhodováním je zasahováno do práv společnosti, systému účetnictví společnosti, daňových přiznání podaných společností, dochází k narušování údajů poskytovaných emitentem cenných papírů - údaje poskytované akcionářům ve Výroční zprávě a dalším zásahům. Žalobkyně trvá na skutečnosti, že napadená rozhodnutí zasahují do subjektivních veřejných práv žalobkyně, a proto jsou soudně přezkoumatelná.

Žalobkyně proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nebylo zrušeno č. p. 471 budovy ve vlastnictví žalobkyně, ale stejné číslo popisné přidělené budově na parc. č. 2314/3 ve vlastnictví manželů G.; naopak číslo popisné 471 pro budovu ve vlastnictví žalobkyně bylo usnesením rady města Karviné č. 898 ze dne 21. 10. 2003 potvrzeno. K námitce žalobkyně, že žalovaný nepostupoval jednotně např. v případě čísla popisného 475 na parc. č. 3081 pak žalovaný uvádí, že nedošel k závěru, že je tato budova součástí areálu žalobkyně; nebyl tedy naplněn § 31 odst. 2 zákona o obcích, jelikož se nejedná o vedlejší budovu, která by byla součástí jednoho celku.

Kasační stížnost není důvodná.

Na úvod je nutné poznamenat, že předmětná kasační stížnost napadá usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, a proto přicházejí pro žalobkyni v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Nejvyšší

správní soud může podrobit přezkumu pouze postup krajského soudu a jeho úvahy, tedy posoudit správnost závěrů krajského soudu, které jej vedly k odmítnutí žaloby; nemůže se však zabývat námitkami žalobkyně směřujícími k nemožnosti sloučení parcel či k vadám řízení před žalovaným. Takové námitky jsou nepřipustné.

Podle § 31 odst. 5 zákona o obcích rozhoduje obecní úřad o tom, jakým popisným, orientačním nebo evidenčním číslem bude budova označena. Každé popisné nebo evidenční číslo budovy musí být v rámci části obce jedinečné. Na rozhodování o označování budov čísla se přitom nepoužije správní řád. Podle odst. 2 téhož ustanovení se samostatnými popisnými čísly neoznačují vedlejší budovy, které jsou součástí jednoho celku (např. výrobní haly uvnitř jednoho podniku, garáže při domech, drobné stavby). Konečně podle § 32 odst. 2 zákona o obcích se přečíslování budov provádí jen výjimečně, jsou-li pro to vážné důvody. Nová čísla hradí obec ze svého rozpočtu. Přečíslování budov ohlásí obec příslušnému katastrálnímu úřadu.

Z uvedených ustanovení vyplývá pravomoc obecního úřadu rozhodnout o změně čísla popisného; mezi takovou změnu lze zařadit i případ, kdy je u určitého objektu stanoveno, že bude používat číslo popisné shodné s jiným objektem (a jeho dosavadní číslo popisné je tak fakticky zrušeno). Zákaz použití správního řádu na rozhodování o změně čísla popisného pak nutně vede k závěru, že proti takovému rozhodnutí není možný opravný prostředek, a to ani formou autoremedury; rozhodnutí obecního úřadu je konečné. Je vhodné také podotknout, že se jedná o rozhodování v samostatné působnosti obce.

Podstatou kasační stížnosti je pak otázka, zda taková rozhodnutí žalovaného o změně čísel popisných u budov ve vlastnictví žalobkyně zasahují do některého veřejného subjektivního práva žalobkyně. To však Nejvyšší správní soud neshledal v případě žalobkyni tvrzeného zásahu do systému účetnictví společnosti či daňových příznání podaných společností. Zde je nutno dát za pravdu krajskému soudu i žalovanému, že předmětné budovy jsou dostatečně identifikovatelné podle parcelního čísla, a tak mohou být i uvedeny v příslušných evidencích. Rozhodnutí žalovaného je také nutno považovat za konstitutivní a bez jakýchkoliv prvků retroaktivity, takže nemohou být zpětně zasaženy údaje poskytované akcionářům žalobkyně ve výroční zprávě. Žalobkyně navíc tyto údajné zásahy nijak blíže nespecifikovala a neuvedla konkrétně jaké následky by pro ni rozhodnutí žalovaného mohla mít. Námitka žalobkyně o tom, že předmětné budovy jsou pronajaty společnosti K., spol. s r. o. se pak týká od žalobkyně zcela odlišného subjektu a nelze ji proto shledat jako důvodnou.

Žaloba tedy není ve správním soudnictví projednatelná. Nejvyšší správní soud však závěrem uvádí, že na tyto a obdobné případy míří tzv. dozorový režim nad výkonem působnosti obcí, upravený v zákoně o obcích. Podle § 124a zákona o obcích (ve znění platném a účinném v rozhodné době), platilo, že je-li usnesení, rozhodnutí nebo opatření orgánu obce v samostatné působnosti v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, vyzve krajský úřad obec ke zjednání nápravy. Nejednala-li obec nápravu do 30-ti dnů od doručení výzvy, navrhne krajský úřad Ministerstvu vnitra pozastavení účinnosti takového usnesení, rozhodnutí nebo opatření orgánu obce v samostatné působnosti. O tomto návrhu uvědomí krajský úřad starostu obce. Ministerstvo vnitra přezkoumá návrh krajského úřadu, a shledá-li, že usnesení, rozhodnutí nebo opatření orgánu obce v samostatné působnosti je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, rozhodne o pozastavení jeho výkonu. Ministerstvo vnitra pozastaví výkon usnesení, rozhodnutí nebo opatření orgánu obce v samostatné působnosti pro rozpor se zákonem nebo jiným právním předpisem

i bez návrhu krajského úřadu, pokud není takový návrh podán do 30 dnů od jeho schválení příslušným orgánem obce. Není-li proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podán rozklad, podá ministr vnitra do 15 dnů od uplynutí lhůty pro rozhodnutí nebo jiného opatření orgánu obce. Je-li proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podán rozklad, podá ministr vnitra takový návrh soudu do 15 dnů ode dne rozhodnutí o rozkladu. Zamítne-li soud tento návrh, rozhodnutí Ministerstva vnitra o pozastavení výkonu usnesení, rozhodnutí nebo jiného opatření pozbývá platnosti dnem, kdy rozhodnutí soudu nabude právní moci.

Pokud tedy žalobkyně chtěla dosáhnout soudního přezkoumání rozhodnutí obecního úřadu o změně čísel popisných a soudní řád správní ji neumožňoval podat žalobu „přímo“, měla dát podnět ke krajskému úřadu, a pokud by byl podnět shledán opodstatněný, potom podle bezprostředně výše popsání postupu (nezjednala-li by obec nápravu) by žalobu ve správním soudnictví podal ministr vnitra, přičemž na podání takové žaloby pamatuje § 67 s. ř. s. Dozorová činnost není nijak limitována lhůtami a žalobkyně proto může příslušný podnět podat i nyní (podle platné úpravy však rozhoduje již přímo Ministerstvo vnitra).

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu